LEEUWARDER COURANT
27 november 2015, pag. 2

Werkelijkheid op andere schaal

Een onderwerp schilderen naar de werkelijkheid is niet de stijl van Christiaan Drost. Om er grip op te krijgen bouwt hij eerst een maquette die hij vervolgens schildert. In Melklokaal in Heerenveen is zijn eerste solotentoonstelling te zien.

Gitte Brugman

Werk van Christiaan Drost in galerie Melklokaal in Heerenveen. Rechtsonder: *Ice cream*. FOTO'S LINUS HARMS

In order to see it, it has to be remade **is afgelopen zondag geopend. De expositie is te zien t/m 27 december in galerie Melklokaal in Heerenveen (vr en zo 13-17 u), Heremaweg 20-1 (voormalige zuivelfabriek Jagtlust).**
www.christiaandrost.nl
www.melklokaal.nl

Om de wereld om ons heen te begrijpen, vereenvoudigen we die soms tot andere dimensies. We zoomen in, of juist uit. Maken er schaalmodellen van, of plattegronden. Hierdoor verliezen we details, maar winnen aan overzichtelijkheid.

Christiaan Drost (Leiden, 1984) heeft dergelijke tussenstappen nodig om zijn werk te maken. Voor hij kan schilderen, bouwt hij eerst een maquette. Deze geeft hem vat op de realiteit, en dient als model voor zijn schilderijen. Zijn eerste solotentoonstelling – in galerie Melklokaal in Heerenveen – heet dan ook toepasselijk *In order to see it, it has to be remade*.

Zo'n vijf jaar geleden begon Drost met deze methode. Twee schilderijen in grijstinten (*Storyboard of a showtrial III* en *IV*) zijn uit die tijd. Ze stellen de ruimte voor waarin het proces tegen nazikopstuk Adolf Eichmann werd gevoerd. „Dat was een tot rechtszaal omgebouwd theater. Aan de hand van filmbeelden heb ik er een maquette van gemaakt."

Zo'n maquette heeft iets theatraals, wat in dit geval toepasselijk is, vindt Drost. Maar het heeft tegelijk iets speels. Terwijl het onderwerp dat hij schildert dat niet heeft.

In dezelfde periode maakte hij ook een groot doek – *Airport Fire (1)* – met daarop het cellencomplex op Schiphol, waar in 2005 brand woedde. „Als je dat ziet... Dat is zo slecht gebouwd. Toch hebben ze dat ooit zo bedacht, rond de tekeningen gestaan en gedacht: zo gaan we het doen."

Hij is geen geëngageerd schilder, zegt hij. Hij houdt er wel van mensen op het verkeerde been te zetten. Met zijn recente werk doet hij dat steeds meer. Hij schildert minder de maquette als geheel maar zoomt in op een gedeelte, waardoor hij op de grens van herkenbaar en abstract belandt. Twee schilderijen met goudkleurige vlakken zijn daar een voorbeeld van.

Ze stellen vluchtelingen voor in warmhoudfolie, zoals ze momenteel veel in het nieuws te zien zijn. Om ze te schilderen heeft Drost kant-en-klare witte poppetjes gekocht in een modelspoorwinkel, en die in folie verpakt. „Ik heb de gezichten nog wat afgevlakt, maar ze nog wel menselijk gehouden." De maquette hangt in de expositieruimte, dus de bezoeker krijgt hulp bij het observeren.

„Het is nu een schilderkunstig beeld waaraan je je kunt verlekkeren. Maar mag dat, als het die dubbele betekenis heeft?", oppert hij.

Dat geldt ook voor het grote rode *Ice cream*. Op een sokkel staat het model. Het doek er tegenover blijkt een detail van een rode Magnum, waar een eerste hap uit is genomen. De chocola is gebroken, het ijs is zichtbaar. Maar wie alleen het schilderij bekijkt, zou ook aan een wond kunnen denken, aldus Drost. „Aan de ene kant is het onderwerp 'plat', triviaal. Anderzijds is het schilderachtig, en een soort van 'kapot'."

Opgeleid als grafisch ontwerper aan de Koninklijke Akademie voor Beeldende Kunst in Den Haag en het Royal College of Art in Londen, realiseerde hij zich steeds meer dat hij wilde schilderen. Hij volgde een aanvullende opleiding aan het Frank Mohr Institute van Academie Minerva in Groningen, die hij vorig jaar afrondde.

Behalve dat hij zich laat inspireren door actuele zaken, heeft hij een fascinatie voor materialen. Pyriet bijvoorbeeld, of plastic. Van het mineraal kocht hij een flink stuk op internet waar hij een miniatuur toonkamertje omheen bouwde geïnspireerd op het kunstcentrum Dia:Beacon, vlakbij New York. Het resulteerde in een groot doek dat hij *Spomenik* noemt, het Servo-Kroatische woord voor monument. „In het Oostblok kom je veel van die bombastische, hoekige herdenkingsobjecten tegen."

Op een rondreis door voormalig Joegoslavië bezocht hij Srebrenica, waar een expositie vertelt over de onderzoeken die hier nog steeds worden uitgevoerd rond de massagraven. Een foto van een mortuarium met lijkzakken leidde tot het schilderij *Plastic*. „Twee dingen kwamen hierin samen: een onderwerp en mijn wens om plastic af te beelden."

Net als een groot deel van de maquettes staat zijn zelfgebouwde 'mortuarium' boven in de expositieruimte. Het verduisterde vertrek geeft het object een bijzondere lading. „De maquettes hebben een eigen kwaliteit. Bovendien is het interessant om te kijken wat je je nog herinnert van het bijbehorende schilderij als je hier rondkijkt."

Een model van een rijtje huizen in aanbouw valt goed te herkennen. „Je zou een link kunnen leggen met de vluchtelingencrisis, met mensen die een woning zoeken", zegt Drost erbij. Hij speelt hier bovendien met het idee van een maquette. „Deze huizen zijn half af, terwijl maquettes doorgaans het eindresultaat laten zien."

Een schijnbaar luchtig voorwerp, namelijk een plastic zakje modelpoppetjes met rode sluitstrip, krijgt door Drosts gekozen focus een heel andere lading. „Zo'n 'zakje mensen' krijgt door het te schilderen een ander gewicht. Schilderen gaat immers ook over schilderkunst, en de zwaarte die je toekent aan een onderwerp."

Foil, miniature**.**

